

Sygn. akt IV CZ 19/11

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. M.

przeciwko M. G.

o zapłatę kwoty 50.000 złotych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 maja 2011 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w L.

z dnia 16 września 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 16 września 2010 r. Sąd Okręgowy w L. odrzucił skargę kasacyjną od postanowienia tego Sądu z 28 maja 2010 r., oraz od postanowienia Sądu Rejonowego w L. z 27 marca 2009 r. i wyroku tego Sądu z 7 marca 2008 r. z powodu jej niedopuszczalności. W zażaleniu na to postanowienie skarżący zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 24, 45, 32, 77 i 83 Konstytucji RP oraz art. 6 i art. 16 „Konwencji Praw Człowieka i Obywatela” przez pozbawienie go przysługujących mu praw, w szczególności prawa do sądu, błędne przyjęcie, że przedmiotem skargi kasacyjnej jest wyłącznie postanowienie Sądu Okręgowego z 28 maja 2010 r., pominięcie zarzutu nieważności postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.) w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w P. sygn. Akt [...], nieuwzględnienie znaczenia skargi kasacyjnej dla wnoszącej ją strony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Rodzaje orzeczeń, od których przysługuje skarga kasacyjna zostały wymienione w art. 398¹ § 1 k.p.c. i jest to wyliczenie wyczerpujące. Trafnie zauważył Sąd Okręgowy, że żadne z postanowień, od których wniesiona została skarga kasacyjna J. M. nie mieści się w tym katalogu: wyrok i postanowienie Sądu Rejonowego nie są orzeczeniami sądu drugiej instancji, zaś przedmiotem postanowienia Sądu Okręgowego nie jest odrzucenie pozwu ani umorzenie postępowania. Postanowienie to nie jest także zaskarżalne zażaleniem do Sądu Najwyższego na podstawie art. 394¹ k.p.c. Wobec wyczerpującego charakteru wyliczenia zawartego w art. 398¹ § 1 k.p.c. argumentacja skarżącego odwołująca się do roli skargi kasacyjnej dla interesów skarżącego nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności stanowiska Sądu Okręgowego.

Za niezasadny uznać też należy zarzut nieważności postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w P. do sygn. Akt [...]. Dotyczy on bowiem postępowania nieobjętego skargą kasacyjną, a tym samym również pozostaje bez znaczenia dla oceny jej dopuszczalności. W okolicznościach sprawy nie można także dopatrzeć się naruszenia praw podstawowych skarżącego gwarantowanych w Konstytucji RP oraz Europejskiej Konwencji Praw Człowieka

(błędnie określonej przez skarżącego jako „Konwencja Praw Człowieka i Obywatela”). Skarga kasacyjna jest bowiem środkiem odwoławczym o charakterze nadzwyczajnym, którego dostępność z istoty rzeczy podlega reglamentacji w zakresie przedmiotowym. Do naruszenia praw skarżącego mogłoby dojść jedynie w razie bezpodstawnego odmówienia mu możliwości skorzystania ze środka odwoławczego przewidzianego w przepisach prawa procesowego, z którymi prawo do sądu pozostaje w ścisłej relacji (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 20 lipca 1999 r., III CZ 62/99, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.